

Немачка канцеларка Ангела Меркел не жури са укидањем виза Турцима, док турски председник Ердоган прети поништењем преговора о прихватању избеглица.

Али то су, сматра Гунар Кене, празне претње, преноси Дојче веле.

У једном тренутку прети: „Поништићемо споразум о прихватању избеглица са Европском унијом“. У другом тренутку мртав озбиљан тврди: „Ма они су само љубоморни на наше хидроцентралне и подземне железнице“. Европа је већ требало да се навикне на претње и увреде Реџепа Тајипа Ердогана јер оне би у недељама које долазе могле да се интензивирају.

И то све до тренутка када ће турски председник да постигне оно што је хтео: да уведе председнички систем у Турској. Како би то постигао, потребан му је неко по коме може да испалује своје салве увреда – а тренутно је то ЕУ.

У подгрејаној националистичкој атмосфери која влада Турском, то је најбољи инструмент за придобијање симпатија у народу који ће евентуално бити позван да гласа о променама Устава које су неопходне како би се увео председнички систем. Чим уведе систем један владар у једној држави, тонови у смеру ЕУ ће се смирити.

Ако се у обзир узму ове околности, онда Ердоганове претње да ће поништити споразум о прихватању избеглица уколико се не укину визе за турске држављане, звуче прилично испразно.

Јер и сам Ердоган је свестан да смањење броја избеглица које долазе до западне Европе има више везе са затварањем Балканске руте, него са споразумом између Анкаре и Брисела.

Уколико то заиста и учини, Европљани ће зидове на својим границама подићи још више и оставити Турску с њених 2,5 милиона избеглица. А пресушио би и доток новца у Турску којој су, с обзиром на њену посрнулу привреду, обећаних шест милијарди евра и више него потребни.

Ердоган је недавно на Светском хуманитарном самиту у Истанбулу своју земљу описао као „највеликодушнију на свету“. Да ли он жели да у духу те изјаве избеглице заиста поновно пошаље на опасан прелаз према Грчкој?

На крају крајева, и укидање виза, што Ердоган својим бирачима обећава већ годинама, у случају поништења споразума, дефинитивно би пало у воду. Турски председник ће додуше у том случају сигурно пребацити кривицу на „исламофобне“ Европљане, али и у Турској су многи свесни да је управо Ердоган тај који је, тада на функцији премијера, 2013. потписао 72 услова за укидање виза. Које није испунио.

Ердоган се сада хвата за спорне антитерористичке законе који су му важан инструмент у борби против опозиције. Уколико ЕУ заиста, како се прича, попусти по том питању, изгубиће подршку опозиције у Турској. Неки тврде да се прилагођавање тих закона ионако може оставити за преговоре ЕУ и Турске о чланству. Визе би тада биле укинуте

условно. Али ко још уопште верује у преговоре Турске и Европске уније?

Турска зависи од Европе у најмању руку исто толико колико и Европа од Турске – бар што се тиче сарадње око избегличке кризе. Европска унија је највећи спољнотрговински партнер Турске и тренутно њен једини позитивно настројени спољнopolитички партнер. Русија је до даљег прекинула односе с Анкаром, у Белој кући Ердогана нису хтели ни да приме, а и већина арапских комшија дистанцира се од актуелног турског руководства. То је можда један од разлога због којих Ангела Меркел из вероватно врло бурних разговора с Ердоганом излази са спокојним изразом лица.

Зато би Европи било најпаметније да придике из Анкаре забележи само успутно. И да се усредсреди на јачање демократских снага у Турској.

(Дојче веле)